

‘Nieuwe dingen oppakken, daar houden we van’

Bart en Lia Elshout uit Bleiswijk zijn onafscheidelijke, actieve pensionado's. Door als surveillanten bij te springen bij de TU Delft en het Christelijk Gymnasium Sorghvliet in Den Haag, zetten zij zich in voor de toekomst van de jongste generatie.

In ieder lokaal waar ze binnenstappen, stijgt de gemiddelde leeftijd. Maar in het schoolgebouw van Sorghvliet aan de Johan de Wittlaan in Den Haag speelt leeftijd geen rol. Bart en Lia zijn duidelijk graag geziene gasten, zowel bij leerlingen als bij docenten. Van onderbouw tot bovenbouw kent vrijwel iedereen het echtpaar dat met liefde bijspringt waar ze iets bij kunnen dragen. Vooral als surveillant, maar met hetzelfde gemak vangen Lia en Bart leerlingen op in een lokaal als er een keer een les uitvalt. En dat terwijl ze tot twee jaar geleden decennialang geen klaslokaal van binnen hadden gezien. Vanuit hun moderne appartement in het centrum van Bleiswijk legt Lia uit hoe zij en Bart samen de weg naar het onderwijs hebben gevonden.

Wat is jullie professionele achtergrond?

‘Ik heb altijd op de afdeling zakelijke verzekeringen gewerkt bij Achmea en de Rabobank. Bart werkte bij een bedrijf dat duurzame grondstoffen ontwikkelt voor de professionele tuinbouw. Het onderwijs was een totaal andere wereld waar we eigenlijk helemaal niets van wisten.’

‘Na 25 jaar ging Bart met pensioen. Kort daarvoor kreeg ik de mogelijkheid om mijn pensioen naar voren te halen. Zo hadden we ineens allebei tijd voor

vrijwillige bestuursfuncties waarmee we vooral met ouderen in contact stonden. Van daaruit ontstond de behoefte om daarnaast iets zinnigs met jongeren te doen. De combinatie jeugd, onderwijs en surveilleren was echt een verfrissende, totaal nieuwe inslag. Jeugd is leuk!

Hoe verliepen die eerste stappen in een nieuwe wereld?

'Onze eerste standplaats was het Mencia de Mendoza Lyceum in Breda. Een prima school en vreselijk aardige mensen. Bart en ik waren allebei gelijk om. Maar vanuit Bleiswijk is Breda best een stukje sturen en ik ben niet zo'n chauffeuse. Zo ontdekten we dat we het prettig vonden om het allemaal een beetje dichtbij huis te houden. In Delft en Den Haag zijn we een paar uurtjes aanwezig, en hebben we daarna nog genoeg tijd in de dag voor andere dingen die we leuk vinden. Dadelijk beginnen de herexamens, dan is het wat drukker. Maar we gaan te allen tijde over onze eigen agenda, dat is fijn.'

Hoe is het om in direct contact te staan met de jongste generatie?

'De omgang met die jonge gasten is fantastisch. Heel warm. Bij Sorghvliet zijn het stuk voor stuk kleine onderzoekers. Hun ouders hebben vaak zelf goede opleidingen afgerond. Zodoende ervaren ze thuis dat een gedegen opleiding een prima basis is. Dat dat niet aan komt waaien, snappen ze ook. Dat verwachtingspatroon kunnen ze prima handelen. Onze taak is vooral om hun leven niet ingewikkeld te maken op momenten dat ze het moeten laten zien. Heb je spullen op orde. Wees vriendelijk. Wees duidelijk. En doe een beetje gezellig. Dat kost geen moeite.'

'Behalve op Sorghvliet surveilleren we ook op de TU in Delft. Dat is een totaal ander publiek. Leerlingen daar zijn vaak een aantal stappen verder richting volwassenheid en driekwart komt uit het buitenland. Maar uiteindelijk wil iedere jongvolwassene ongeacht hun afkomst gewoon gezien en gehoord

worden. 'Hee, wat fijn dat je er bent', dat soort kleine dingen zijn superbelangrijk voor die jonge gasten. Ze vinden het fijn als je hun naam snel weet, en die herkenning krijg je terug. 'Ah, bent u er weer, leuk!' Want ze zijn beleefd hè. Altijd zeggen ze u. Erg leuk. Soms zeg ik: 'vraag dat maar even aan mijn man, die zit daar.' 'Oh, is Bart uw man?', vragen ze dan. 'Al heel lang', antwoord ik dan.'

Hoe gaat het surveilleren in zijn werk?

'Scholen benaderen ons via onderwijsbemiddelaar GoudGrijs. Die samenwerking verloopt al twee jaar bijzonder soepel. Er is fijn persoonlijk contact via de mail en als het nodig is kun je ze altijd bellen. Je krijgt gewoon door: dan en dan zijn de tentamens of examens, geef even door wat je beschikbaarheid is. En vervolgens word je ingedeeld. Ze zijn duidelijk in wat ze verwachten en komen hun verplichtingen en afspraken netjes na. Heel belangrijk. In ons geval komen Bart en ik altijd samen. We hebben onafhankelijk van elkaar de nodige hobby's en tijdsbestedingen, maar dit is echt iets dat we bewust samen doen.'

'Ter plekke zorgen we dat alles aanwezig is wat de leerlingen nodig hebben en wijzen we iedereen een plek. Vervolgens spreken we klassikaal wat spelregels door. Dit wel. Dat niet. Dat valsspelen domweg geen optie is, stralen we ook uit. En dan is het gewoon leuk spul. Jongelui op weg naar volwassenheid. Soms zo onzeker als de pest, maar bravoure zit er ook tussen. Ja wat denk je. Bart en ik vinden het allebei echt leuk om te doen. We pakken nog steeds zoveel mogelijk op.'

Toch is het geen vrijwilligerswerk.

'Dat het naast alle leuke ervaringen iets oplevert, maakt weer andere dingen mogelijk. Van andere mensen weet ik dat ze de extra inkomsten gebruiken

voor een nieuw bankstel of een iets ruimer pensioen. Bart en ik overwinteren graag. Dit jaar gaan we 9 weken naar Thailand en net als ieder jaar gaan de duikkoffers mee. Vorig jaar waren we op de Filipijnen. Prachtig hoe mooi de wereld daar onder water is. Daar waar we eerder vaak rondtrokken, blijven we dit jaar op één plek. Lekker veel lezen en duiken. Door samen te doen wat we leuk vinden, hebben we het samen gezellig en goed.'

Wat is jullie boodschap voor mensen die overwegen om te surveilleren?

'Zeker doen. Stop met twijfelen. Stap in het diepe, ook al heb je het nog nooit gedaan. Je komt altijd aardige, dankbare mensen tegen die je helpen. En je krijgt heel veel hartelijkheid terug.'

'Eén van de leerlingen van Sorghvliet vertelde me: 'als ik hier klaar ben, wil ik naar de TU in Delft.' Toen ik vertelde dat Bart en ik daar ook surveilleren, zei ze spontaan: 'Oh wat leuk, dan zie ik jullie weer.' Dat is **goud**. En **grijs**. Hahaha.'

Dit artikel is u aangeboden door:

